

ia77

JazzFlits

17 december 2007,
5de jaargang, nummer 20

NIEUWSSELECTIE

SMOOTH JAZZ NATIONAL AIRPLAY ©

TITLE ARTIST
IMPRINT / PROMOTIONAL LABEL

*** NO. 1 ***
▶ MOST INCREASED PLAYS ◀

L.A. CITY LIGHTS CANDY DULFER
HEADS UP

Saxofoniste Candy Dulfer stond 30 november met 'L.A. City Lights' op nummer 1 in de Amerikaanse Smooth Jazz National Airplay-lijst. Het nummer is afkomstig van haar nieuwste cd 'Candy Store'.

FRANSE PIANIST MARTIAL SOLAL KRIJGT TWEE EUROJAZZ AWARDS

Voor zijn bijdrage aan de Europese jazz heeft de Franse pianist Martial Solal 1 december in Luxemburg twee Eurojazz Awards ontvangen: de 'European Legend of Jazz Award' en de 'European Django D'Or'. Voor de Eurojazz Awards waren winnaars van een Belgische, Franse, Zweedse en Italiaanse Django d'Or Award genomineerd.

Behalve Martial Solal dong ook drummer Daniel Humair mee naar de titel 'Legend of Jazz' en voor de Django D'Or was ook bassist Riccardo del Fra in de race. In de categorie 'European Master of Jazz' viel gitarist Philippe Catherine in de prijzen (ook genomineerd was pianist Enrico Pieranunzi) en trombonist Gianluca Petrella mag zich het 'European New Talent of Jazz' noemen (hij moest het opnemen tegen saxofonist Magnus Lindgren).

De Django d'Or Awards worden jaarlijks in België, Frankrijk, Italië en Zweden toegekend aan een talent en gevestigd musicus van het betreffende land. In België valt de eer het ene jaar aan Vlaamse en het andere jaar aan Waalse musici te beurt. De Eurojazz Awards werden voor de tweede keer uitgereikt. De eerste keer gebeurde dat in 2000 te Brussel.

De redactie en medewerkers van JazzFlits wensen u prettige kerstdagen en een voorspoedig 2008.

JazzFlits nummer 20

IN DIT NUMMER

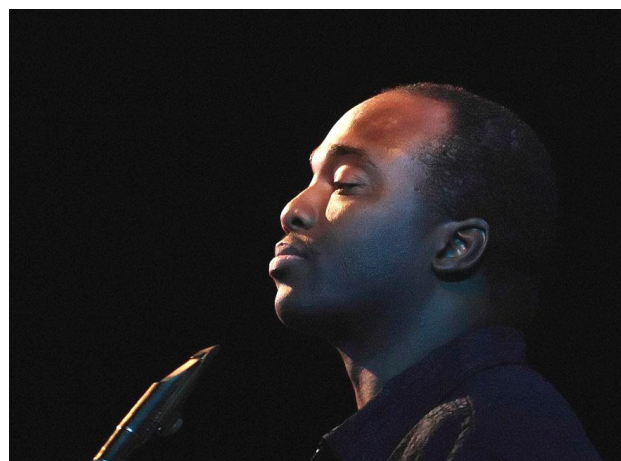
Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 6
- Jeroen de Valk: Chet Baker (Simon Korteweg)	
Platenrecensies	pg 6
- Frank Rosolini/Carl Fontana, Saxkartel, Benjamin Herman, Malene Mortensen, Maurice Horsthuis, Charlie Haden, Full Fathom Five, Bill Evans Trio e.a.	
Concertverslagen	pg 10
- 30 jaar Dizzy Rotterdam, Vincent Herring, Belmondo & Yusef Lateef en Brahem/Surman/Holland	
En verder	
- Jazzradio Top 10	pg 4
- Straightahead(?) (Jaap Lüdeke)	pg 5
- New York Calling: George Coleman (Paul Blair)	pg 12
- Gezocht: Heldenoren (Hans van Eeden)	pg 13
- Nominaties Grammy Awards 2007	pg 14

DOWNBEAT GEEFT NIEUWSTE CD TINEKE POSTMA VIER STERREN

Tineke Postma's cd 'A Journey That Matters' gooit hoge ogen in het buitenland. In het januarinumnummer van het Amerikaanse DownBeat krijgt ze vier sterren (een 8) van recensent Robert Doerschuk. Ook recensent Jack Massarik van de Britse krant The Evening Standard geeft de cd op 22 november vier sterren.

Doerschuk geeft hoog op van de saxofoniste: "Postma demonstrates an unusual ability to infuse melodic statements with expressive nuance. Her improvisations (..) display a measured sense of development with no lapses into flashiness for its own sake." Massarik noemt Tineke Postma een van 's werelds toonaangevende vrouwelijke saxofonisten en vindt 'A Journey That Matters' haar beste cd tot nu toe: "Her lines are hip and agile, yet distinctly feminine in their grace and sensitivity. (..) Nine tuneful, well-crafted originals complete a production of unusual depth and taste."

JAMES CARTER IN HET BIMHUIS

Saxofonist James Carter toerde als gast met de Nazaten langs de Nederlandse podia. James Carter, die alleen baritonsaxofoon speelde, werd 15 november gefotografeerd in het Bimhuis. (Foto en tekst: Tom Beetz)

De volgende JAZZFLITS staat 14 januari op www.jazzflits.nl

17 december 2007

PODIA

LEIDSE JAZZWEEK IN 2008 TERUG VAN WEGGEWEEST

De Leidse Jazzweek is terug van weggeweest. Het evenement vindt van 23 tot en met 27 januari 2008 weer plaats en heeft Toots Thielemans als hoofdgast. Het jaarlijks evenement 'Leiden Swingt!', dat sinds 2005 het gat opvulde, komt te vervallen.

De laatste edities van de Leidse Jazzweek werden georganiseerd door Dick Wansink. Door zijn ziekte kwam het festival in 2004 te vervallen. Na zijn overlijden, eind 2004, maakte de Jazzweek een doorstart onder de naam 'Leiden Swingt!'. De organisatoren hiervan, de eigenaren van jazzcafé The Duke, zetten er na de editie 2007 een punt achter. De drijvende kracht achter de terugkeer van de Leidse Jazzweek is Trudy Kwik, wier vader 28 jaar geleden aan de wieg van dat evenement stond: "Ik dacht: als we 'm in 2008 niet organiseren, komt de Jazzweek nooit meer terug", zo zegt ze in het Leidsch Dagblad van 23 november.

In de nieuwe opzet duurt het festival vier dagen. Het hoofdprogramma voltrekt zich op drie locaties: De Waag, het Scheltemacomplex (met meerdere zalen) en de Marekerk. Ook de traditionele kroegentocht maakt weer onderdeel van het programma uit. Behalve Toots Thielemans treden onder anderen Hans Dulfer, Eric Vloeimans en Wouter Hamel op. Voor volgende edities heeft Kwik nog een heel verlanglijstje, zoals een middag voor ouderen, een concours voor jonge talenten en een afsluitend gospelconcert op zondagochtend.

WEER JAZZPODIUM VAN FORMAAT IN SAN FRANCISCO

De Oaklandse jazzclub Yoshi's heeft 28 november een vestiging in San Francisco geopend. Daarmee heeft die stad na ruim twintig jaar weer een podium waar jazz-musici van naam kunnen optreden. De club telt ruim vierhonderd plaatsen en is gevestigd in het Fillmore Heritage Center. Er zal dagelijks jazz te horen zijn.

De twee Yoshi's worden in samenhang geprogrammeerd. Zo speelde Chick Corea deze maand eerst een week in San Francisco om daarna een aantal keren in Oakland op te treden. In een artikel van Dan Ouellette voor Reuters legt programmeur Peter Williams 23 november het waarom hiervan uit: "We can use the clubs to show the depth of an artist's music as well as give them a chance to relax over the course of two weeks." Ouellette vraagt zich af of de nieuwe club met zijn dagelijkse programmering wel bestaansrecht zal hebben. Randall Kline, directeur van SF Jazz, dat onder meer het San Francisco Jazz Festival organiseert, hoopt van wel: "They're taking on an ambitious project, because running a club these days is challenging. I'm hoping the club will help to generate more interest in jazz – priming the pump." Tod Barkan, artistiek directeur van de New Yorkse Dizzy's Club Coca-Cola en afkomstig uit de regio San Francisco, wijst er op dat de tijd sinds clubs als Bop City, the Blackhawk, the Jazz Workshop, Half Note en Keystone Korner zijn veranderd. San Francisco telt volgens hem minder 'bohémien's' dan in de dagen van weleer: "It's a brave new world for running clubs today, but given Yoshi's commitment, a new day and a new way could well carry its success."

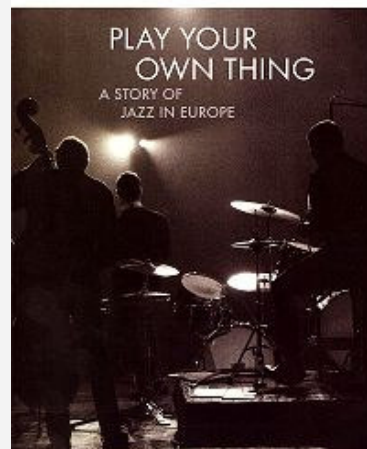
NIEUWSFLITSEN

Stan Tracey – Voor het eerst in dertig jaar zitten de Britse pianisten Stan Tracey en Keith Tippett op 30 januari 2008 weer samen op het podium. In het Barbican in Londen zullen ze dan een pianoduet spelen. Tracey en Tippett oogstten in de jaren zeventig van de vorige eeuw veel bijval met dergelijke optredens. Een optreden in de Wigmore Hall in 1974 verscheen op plaat. Tijdens het optreden begin volgend jaar zijn ook de Stan Tracey Big Band en het Stan Tracey Octet met Guy Barker, Mornington Locket, Alan Barnes en Mark Nightingale te horen.

Captain Hook - De formatie Captain Hook presenteert 16 december in Amsterdam haar nieuwe cd 'f.ex'. Op de plaat staan tien nieuwe nummers: "Van zompige jazzfunk tot sfeerische Finse onderwatermuziek, van chaotische rockjazz tot eigenstijlse hiphop en van polyfone blazerslijnen tot dromerige jazzwals." Als gasten zijn trompettist Gerben Klein Wilink (Young Sinatras) en trombonist Bart Lust (New Cool Collective Big Band) te horen.

McCoy Tyner – McCoy Tyner brengt voortaan zijn platen op een eigen label uit. Op McCoy Tyner Music zal om te beginnen een live-album van de pianist uitkomen, waarop hij te horen is met Joe Lovano, Christian McBride en Jeff 'Tain' Watts. Daarna volgt een studio-cd van Tyner met Ron Carter, Jack DeJohnette en als gasten de gitaristen Bill Frisell, Marc Ribot, John Scofield en Derek Trucks. De opvolger hiervan wordt weer een live-cd, ditmaal met McCoy Tyner solo. McCoy Tyner Music is een sublabel van HighNote Records.

LOUIS ARMSTRONG | CHRIS BARBER | STEFANO BOLLAMI
DIXIE ELLINGTON | TILL BRÖNNER | MILES DAVIS
DUKE ELLINGTON | JAN GARBAREK | DIZZY GILLESPIE
DEXTER GORDON | JULIETTE GRECO | BUD POWELL
ENRICO RAVA | LOUIS SCLAVIS | BEN WEBSTER

Play your own thing – Julian Benedikts documentaire 'Play your own thing – Eine Geschichte des Jazz in Europa' is 14 december op dvd verschenen. In de film gaat hij op zoek naar de oorsprong en ontwikkelingen van de Europese jazz en geïmproviseerde muziek. Hij spreekt onder anderen met Jan Garbarek, Coco Schumann, Til Brönnner, Arve Henriksen en Albert Mangelsdorff. De film draaide eerder in de Duitse bioscopen.

PRIJZEN

KLARA MUZIEKPRIJZEN 2007 VOOR TOOTS THIELEMANS EN DRÉ PALLEMAERTS

Toots Thielemans heeft 1 december de Klara Carrièreprijs 2007 gekregen. Met deze jaarlijkse prijs bekroont de Vlaamse radiozender Klara de muzikale loopbaan van een Vlaming. Drummer Dré Pallemarts werd voor zijn album 'Pan Harmonie' onderscheiden met de Klara Muziekprijs voor de beste Vlaamse jazz-cd.

De Klara Muziekprijzen werden dit jaar voor de zevende keer uitgereikt. Het Klara-team kiest vier winnaars in de categorieën klassiek, jazz, wereldmuziek en Vlaamse productie. De feestelijke prijsuitreiking vond plaats in de Bijloke in Gent.

MARIA SCHNEIDER GENOMINEERD VOOR TWEE GRAMMY AWARDS

Orkestleider/componiste Maria Schneider is twee keer genomineerd voor een Grammy Award 2007. Met haar cd 'Sky Blue' dingt ze mee naar de Grammy 'Best Large Jazz Ensemble Album' en met een stuk van die cd, 'Cerulean Skies', naar de Grammy 'Best Instrumental Composition'. De uitreiking van de Awards is op 10 februari 2008 in Los Angeles.

De lijst van genomineerden is dit jaar voor de vijftigste keer opgesteld. Voor nominatie kwamen platen in aanmerking die uitkwamen in de periode van 1 oktober 2006 tot 1 oktober 2007. De Grammy Awards worden in diverse muziekgenres uitgereikt. Een volledig overzicht van de nominaties in het genre jazz staan op pagina 14 van deze JazzFlits.

OVERIG

RADIOREEKS 'LIVE VANUIT HET BIMHUIS' NU OOK OP WEBSITE TE ZIEN

De jazzconcerten van de VPRO-radio in de serie 'Live vanuit het Bimhuis' zijn niet meer alleen te horen op Radio 6, maar ook te zien via de website van die zender. De omroep maakt in ieder geval een impressie die achteraf is te bekijken, maar experimenteert ook met live video-streamen.

Op de website www.vprojazzlive.radio6.nl staat een aantal nummers als video-online van het Susanne Alt Quartet (gemaakt op 13 oktober) en van het European Trytone Festival (gemaakt op 3 november). Afgelopen zaterdag 15 december was een concert van Paul van Kemenade & Guests via een live video-stream te bekijken. Ook van dit concert komen video-online beelden op de website. In de serie 'Live vanuit het Bimhuis' staan voor volgend jaar nog concerten gepland van The Flatlands Collective (op 19 januari) en een dubbelconcert van het Carlama Orkestar en het Barana Trio (op 22 maart).

NIEUWSFLITSEN

Rene van Beeck - De Amsterdamse jazzbassist/concertorganisator Rene van Beeck is 25 november gehuldigd voor zijn verdiensten voor de jazz in Amsterdam. Uit handen van Ruud Nederveen, de voorzitter van de gemeenteraad, kreeg hij namens de stad een beeldje uitgereikt. De huldiging vond plaats tijdens een bijzonder concert van de Jazz Generation Big Band met als solisten Louis van Dijk, Jan Menu en Peter Guidi.

ECM - Begin volgend jaar brengt ECM een nieuwe plaat uit van het Keith Jarrett Trio. De productie heet 'Changes' en is de eerste cd in de nieuwe serie 'ECM: 24'. Van Jarrett zal ook een compilatie van zijn albums 'Standards Vols 1 & 2' verschijnen onder de titel 'Setting Standards'. ECM komt verder met nieuwe platen van Marcin Wasilewski Trio, van percussionist Marilyn Mazur met als speciale gast Jan Garbarek, en van Misha Alperin en Terje Rypdal.

Jazzeducatie - Het Jazz At Lincoln Centre heeft een aantal educatieve video's op zijn website geplaatst. Daarin zijn onder anderen orkestleider Gerald Wilson, trombonist Wycliffe Gordon en jazzhistoricus Phil Schaap te zien. Ook is een video opgenomen waarin Wynton Marsalis een pleidooi houdt voor kunstonderwijs. In de loop van het jaar worden steeds nieuwe films toegevoegd. (www.jalc.org)

Biréli Lagrène - Gitarist Biréli Lagrène heeft 22 november de Franse Django D'Or 2007 in de categorie 'muziek zonder grenzen' gekregen. Zijn collega, gitarist Sylvain Luc ontving de Django D'Or voor gevestigde musici (pianist Eric Legnini en bassist Henry Texier waren de andere genomineerden) en saxofoniste Sophie Alour die voor aanstormend talent. De Django D'Or is een nationale jazzprijs die jaarlijks in België, Frankrijk, Zweden en Italië wordt uitgereikt. De Franse ceremonie vindt plaats in een voorstad van Parijs.

Pierre Courbois - Drummer Pierre Courbois (1940) is al bezig met de viering van zijn zeventigste verjaardag. Hij wil daarvoor een 'leuk' project ontwikkelen, zoals een dubbelkwintet of een septet dat stukken in zevenkwartsmaat speelt, zo onthult hij in het Leidsch Dagblad van 28 november. Ook is hij gevraagd in Stuttgart iets te organiseren.

Jazz met Jef - Vanaf januari zal de Belgische pianist/componist Jef Neve (1977) bij de VRT/Klara elke vrijdag een radioshow presenteren onder de titel 'Jazz met Jef'. In het programma worden nieuwe cd's belicht, is aandacht voor komende festivals, houdt Neve interviews en zullen live-optredens te horen zijn. De pianist speelt altijd samen met de centrale gast en eindigt ook elke uitzending met een stuk. Het ligt in de bedoeling om de nadruk te leggen op Belgische en Europese jazz. De eerste uitzending is vrijdag 4 januari tussen 19.00 en 21.00 uur. Te gast is dan klarinetist/componist Peter Vermeersch, de leider van Flat Earth Society. Het is mogelijk om de opname in Studio Toots te Brussel (21 december) bij te wonen. Aanmelden kan via: secretariaat@klara.be.

Heeft u jazznieuws? Bijna 2.600 JAZZFLITS-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons e-mailadres: redactie@jazzflits.nl.

OVERIG VERVOLG

CARLOS 'PATATO' VALDÉZ OVERLEDEN

De Cubaanse percussionist Carlos 'Patato' Valdéz is 4 december overleden. Hij was 81 jaar. Valdéz speelde met Tito Puente, Dizzy Gillespie, Machito en Art Blakey. Hij is ook te horen op Kenny Dorhams album 'Afro-Cuban', een van de eerste platen waarop Cubaanse muziek en jazz samensmolten.

Valdéz kwam in 1955 naar New York. Daar werd hij opgenomen in het orkest van Mongo Santamaria. Meteen datzelfde jaar nam hij de plaat met Dorham op. Een jaar later trad hij in dienst bij het orkest van Machito, waar hij vijf jaar werkte. In die jaren was hij ook in de bioscoop te zien als mamboleeraar van Brigitte Bardot in de film 'Et Dieu... créa la femme'. Na zijn vertrek bij Machito werkte Valdéz gedurende lange tijd met fluitist Herbie Mann samen.

Valdéz bedacht tal van innovaties voor de conga. Zo experimenteerde hij met stembare conga's en boog hij zich over de vorm van het instrument. De conga die naar hem werd genoemd, de LP Papato Model Congas (zie afbeelding), behoort tot de best verkochte modellen van het instrument.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Redactie:** Hans van Eeden en Sandra Sanders, redactie@jazzflits.nl. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Gerard Bielderman, Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Kortzen, Simon Kortweg, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaiek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **Website JF:** Henk de Boer.

Aan JAZZFLITS kunnen geen rechten worden ontleend.

HAN SCHULTE NEEMT AFSCHIED VAN JAZZFLITS

Han Schulte zal geen bijdragen meer aan JazzFlits leveren. De redactie dankt hem voor de cd-recensies, concertverslagen en natuurlijk 'In Memoriams' die hij de afgelopen jaren voor ons schreef. Wij waardeerden deze bijdragen bijzonder.

JAZZRADIO TOP 10

- 1. John Scofield**
This Meets That
- 2. Deep Blue Organ**
Trio Folk Music
- 3. Steve Nelson**
Sound-Effect
- 4. Eric Alexander**
Temple Of Olympic Zeus
- 5. Jim Snidero**
Tippin'
- 6. Gerald Wilson Orchestra**
Monterey Moods
- 7. Houston Person**
Thinking Of You
- 8. Andy Bey**
Ain't Necessarily So
- 9. Herbie Hancock**
River: The Joni Letters
- 10. Cyrus Chestnut**
Cyrus Plays Elvis

De Jazzradio Top 10 [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio.](#)

theJAZZ HMV TOP 10

- 1. Various Artists**
theJazz Plays ... Christmas
- 2. Stacey Kent**
Breakfast On The Morning Tram
- 3. Peter Cincotti**
East Of Angel Town
- 4. Diana Krall**
Christmas Songs
- 5. Diana Krall**
The Very Best Of ...
- 6. Ella Fitzgerald**
Sings Cole Porter
- 7. Miles Davis**
Complete On The Corner Sessions: 6cd
- 8. Keith Jarrett, Gary Peacock and Jack DeJohnette**
My Foolish Heart
- 9. John Dankworth & Cleo Laine**
I Hear Music
- 10. Jacky Terrasson**
Mirror

De theJazz HMV Top 10 [geeft een overzicht van de best verkochte jazzalbums van de Britse \(internet\)platenzaak HMV en wordt samengesteld in samenwerking met de digitale Britse radiozender theJazz.](#)

STRAIGHTAHEAD(?)

Door Jaap Lüdeke

MEZZO-TV MET STEEDS MEER JAZZ

Het Franse muziekkanaal Mezzo-tv is van plan het nieuwe jaar met flink wat jazz in te zetten. Ze beloven vanaf 1 januari met 'Jazz Each Night' tussen middernacht en 06.00 uur 's morgens jazzuitzendingen te gaan verzorgen. Bovendien zijn er in januari drie 'Highlights' en wel om te beginnen in de nacht van 5 op 6 januari met John Coltrane (Jazz Icons), Sonny Rollins (Juan Les Pins 2005) en Wayne Shorter (Marciac 2003), vervolgens twee halve uren met Archie Shepp (2007) en Michael Brecker (1990). Daarna weer hele uren met Cassandra Wilson/Steve Coleman (Marciac 2003) en ten slotte eindigt die jazznacht, tussen 05.00 uur en 06.00 uur met John Zorn (Marciac 2007).

De tweede 'highlight' op de grens van 19 en 20 januari is een Jazz Fusion Night met, weer vanaf 24.00 uur, Weather Report (Montreux 1976), Mahavishnu (Montreux 1984), Sixun Fete (Vienne 2006) en Chick Corea met zijn Elektrik Band (Montreux 2004).

De derde van die zogenoemde hoogtepunten (24 januari) heet 'Cinema Evening'. Die avond start om 20.30 uur met de film 'Round Midnight' (Bertrand Tavernier – 1985) met onder anderen Dexter Gordon, ook als acteur. Na de film, om 22.45 uur, is er ruimte voor Dexter Gordon, 'Live in '63 & '64'. Dat is weer een deel uit de nieuwe successerie Jazz Icons. Ik moet aannemen dat er voor de Jazz Icons toestemming is verleend tot uitzending.

Op Nieuwjaarsdag begint dit meer dan ruime jazzaanbod met een opname van rietblazer David Murray. Verder die maand zijn er programma's met Barney Wilen, Stefano DiBattista, Joe Zawinul, (saxofonist) Bill Evans en Benny Golson. Van die uitzendingen ontbreken vooralsnog de aanvangstijden. Een blik in de VPRO-gids werkt normaliter zeer verhelderend, ook voor de talloze herhalingen van genoemde programma's. Voor wie Mezzo in zijn pakket heeft luidt het advies: noteer die data in uw nieuwe agenda.

MILES AHEAD IN CONCERT

Niet alle jazzmusici die de kracht hadden om zich in meer dan een stijl te ontwikkelen, grijpen aan het eind van hun carrière of leven terug op vroeger tijden. Miles Davis deed dat wel. Op 8 juli 1991 bracht hij met medewerking van Quincy Jones, tijdens het Montreux Jazz Festival, de muziek van Gil Evans en Miles uit vervlogen tijden andermaal ten gehore. Miles overleed 28 september dat jaar, en neem maar aan dat zijn conditie en embouchure (lipzetting) niet meer optimaal waren. Trompettist Jon Faddis assisteerde evenwel op kranige wijze in tutti's en wat dies meer zij. Met 'Miles Ahead in Concert' neemt het Conservatorium van Amsterdam (CvA) het initiatief de doorgaans innige samenwerking tussen Evans en Davis nog eens te bestendigen. De Big Band van het CvA staat voor die speciale gelegenheid onder leiding van Justin DiCiccio. Hij is hoofd van de New Yorkse Manhattan School of Music. De Belgische trompetgigant Bert Joris vervult de rol van Miles Davis tijdens het concert. Het vindt plaats op 20 december (20.00 uur) in het Theater van het Woord, Openbare Bibliotheek aan de Oosterdokskade 143 in Amsterdam. Telefonisch reserveren kan via 020-523 080 1.

KATIE BULL: EEN NIEUW AMERIKAANS TALENT

Katie Bull is jazzzangeres en performer. Die laatste hoedanigheid is een vorm van toegevoegde waarde, maar moet de eer laten aan Katie's kwaliteiten op het vlak van de jazz. Ze is in 1962 geboren in New York City en wel in de West Village. Aan clubs geen gebrek, dus smokkelde Katie's vader (zelf jazzpianist en dansleraar) haar op heel jeugdige leeftijd naar binnen in de Village Vanguard. Ze herinnert zich vooral pianist Bill Evans, Elvin Jones en Joni Mitchell. Later trad ze al op in de Tin Palace en de destijds geheten Sweet Basil. Sheila Jordan ontdekte en coachte haar. Inmiddels heeft ze de derde cd al binnen. De nieuwste, 'The Story, So Far' (zie afbeelding), bevat ook een dvd waarin The Katie Bull Project is te zien in een performance. De cd brengt veel eigen werk temidden van een paar standards en een uitzonderlijk arrangement van Wardell Gray's vroegere hit 'Twisted', op tekst van Annie Ross. Om de moderne strekking van haar jazztalent te illustreren zingt ze op de cd (label: Corn Hill Indie) met de begeleiders, tevens solisten, Frank Kimbrough, Joe Fonda en Matt Wilson. Misschien wel iets voor North Sea Jazz 2008?

(www.katiebull.com)

JAZZ messengers

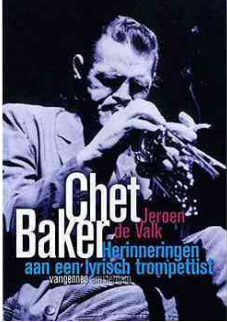
JAZZ MESSENGERS, NO END

Met de recente worp Jazz Icons zijn de mogelijkheden om kennis te nemen van vaak ongekende filmopnamen als een waar geschenk uit de hemel op ons neergedaald. Het Spaanse JazzMessengers vraagt deze maand nog eens extra aandacht voor een flinke serie jazz op dvd. Dit is slechts een selectie: Louis Armstrong (Stockholm 1962), Chet Baker Trio (Zweden 1985), Miles Davis (Parijs 1959/Milaan 1964/Tokio 1961/Londen 1965 en een European Tour 1967). Dan zijn er ook nog dvd's van Erroll Garner (Parijs 1972) en Gerry Mulligan (Zweden 1980). Op cd's verschijnen uit alle hoeken en gaten onbekende registraties van Jimmy Giuffre/Jim Hall en Red Mitchell, het George Russell Sextet (1961) en uit 1966, ook al niet eerder uitgebracht materiaal (Italiaanse radio) van het Ornette Coleman Trio. Bestellen kan via: www.jazzmessengers.com. Wie dat te omslachtig vindt kan natuurlijk ook terecht bij de Nederlandse jazzspecialisten.

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma 'Lüdeke Straightahead(?)' (iedere 1ste en 3de zondag van de maand om 16.00 uur op Radio 6 en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl).

JAZZ OP PAPIER

Door Simon Korteweg

JEROEN DE VALK HERZIET BIOGRAFIE VAN CHET BAKER GRONDIG

Uit de cd-lijsten van Amazon blijkt dat van de bijna twintig jaar geleden overleden trompettist Chet Baker in de afgelopen elf maanden zeker veertig verse reissues zijn uitgebracht. Als je zijn naam 'googelt' word je direct op de site 'C.B. Lost And Found' uitgenodigd zijn nieuwste beltonen voor je mobiel te downloaden. Bakers muzikale erfenis wordt dus nog niet bedreigd met een wegzakken in vergetelheid. Daarom is het begrijpelijk dat uitgeverij Van Gennep het aandurfte een herziene, tweede druk uit te brengen van Jeroen de Valks biografie van de trompettist, die dateert van 1989.

Sindsdien heeft de auteur de nodige ervaring opgedaan, niet alleen door het schrijven van een biografie van Ben Webster, maar ook omdat hij het boek over Baker in de loop der jaren een aantal keren heeft bijgewerkt ten behoeve van vertalingen in het Duits, Engels en Japans. Verder zijn een hoop nieuwe gegevens beschikbaar gekomen, waaronder biografische aantekeningen van Baker zelf onder de titel 'As Though I Had Wings'. De Valk wist daarnaast zelf nieuwe bronnen aan te boren, onder wie bassist Bob Whitlock en Bakers favoriete componist Bob Zieff.

Vergelijking van de twee edities leert dat De Valk de oorspronkelijke tekst grondig onder handen heeft genomen. Drie hoofdstukken liet hij vrijwel ongemoeid, maar de dertien andere werden ruimschoots aangevuld, herschreven en gecorrigeerd. Het resultaat is een nuchtere, betrouwbare biografie, waarin de schrijver er herhaaldelijk in slaagt op een aansprekende manier verband te leggen tussen de muziek van een verbijsterend groot talent en zijn persoonlijk leven vol stormachtige relaties en desastreuze drugsverslaving. (Die laatste aspecten worden sterk overbelicht in het vijf jaar geleden verschenen 'Deep In A Dream' van James Gavin.) Het is jammer dat De Valk niet wat dieper ingaat op de ontwikkeling van de stijl van Baker. Hij zegt bijvoorbeeld wel dat de trompettist zijn lijflied 'My Funny Valentine' steeds weer anders interpreteert, maar een toelichting ontbreekt. Het boek is verrijkt met een informatief overzicht van Bakers muzikale erfenis, waarin niet minder dan 250 albums kort worden besproken. Daarbij toont de schrijver zich een betrouwbare gids. Om een rangorde in die enorme stapel te kunnen aanbrenge, heeft hij een origineel sterrenlijstje ontworpen: 1. 'Schaam je', 2. 'Niet goed genoeg voor uitgave', 3. 'Goed genoeg voor uitgave', 4. 'Goede plaat', 5. 'Kopen!'.

[...vervolg op pagina 13](#)

CD-RECENSIES

FERENC SNÉTBERGER/MARKUS STOCKHAUSEN
Streams

Enja

Trompettist Markus Stockhausen is behalve als zoon-van-een-beroemde-vader vooral bekend door de vele cd's die hij in diverse combinaties voor ECM maakte. Voor het eveneens Duitse label Enja komt hij nu met 'Streams', een duo-plaat met de Hongaarse gitarist Ferenc Snétberger. Die bespeelt uitsluitend de akoestische gitaar en put uit diverse gitaartradities: de Roma-muziek uit zijn vaderland, maar ook flamenco en klassieke gitaarmuziek. 'Streams' is beeldend van sfeer, vaak met melancholie als uitgangspunt en had als zodanig perfect in de catalogus van Manfred Eicher gepast. Stockhausen kan binnen dit concept goed kneden met zijn sublieme geluid, dat hier maar zelden wordt gevormd door dempers (alhoewel hij ook daar een meester in is, zoals te horen is in 'Xenos'). Toch ontbreekt er net wat in deze muziek. Het is allemaal net iets té perfect, té beheerst. Neem nou een nummer als 'Hangolás', dat klinkt als een soort liefdeslied zonder woorden. Met een vleugje meer passie wordt het pas echt ontroerend, en dat is het nu dus net niet. Een gemiste kans. (Herman te Loo)

FRANK ROSOLINO – CARL FONTANA
Trombone Heaven; Vancouver, 1978
Uptown Records

Veel instrumentalisten die niet meteen of op termijn volslagen eigen interpretaties kunnen leveren, worden niet zelden daarmee gepest. Soms zelfs een leven lang. Maar, daar hoefden de trombonisten Frank Rosolino en Carl Fontana zich gelukkig niet om te bekommeren. Herkenbaar waren ze buiten kijf. Rosolino waarschijnlijk nog sneller dan Fontana. Dat dat juist de reden is waarom Fontana wel voor studio-werk (goed betaald) werd gevraagd en Rosolino niet, ligt toch wel voor de hand. Rosolino kreeg ooit het advies, als er eens een 'contracter' belde: 'niet zeggen dat je jazz speelt'. De muziek op 'Trombone Heaven', een onbekende opname uit 1978, is een regelrechte jazzdate, waarschijnlijk afkomstig uit de nalatenschap van Fontana. Rosolino opent met 'Here's that rainy Day' en springt als het ware juichend alle kanten op. Techniek was zijn grote vriend, de sound is persoonlijk als zijn vingerafdruk. Dat geldt ook voor Fontana, technisch was hij wat minder veeleisend. Volgens de hoes-tekst had Rosolino dat 'daba-daba-daba' in zijn spel, Fontana zag meer in de 'doodle-tongue'. Het doet mij weer denken aan wat Al Grey tijdens een North Sea Jazz ooit antwoordde toen ik vroeg of Joe Nanton wellicht een voorbeeld voor hem was geweest. Grey: "Oh no! Nanton was "Yah-Yah" and I do "da-da." Rosolino en Fontana, plus een lokale ritmesectie, deden het dus weer op hun manier. Gezegend waren ze. Dat blijkt ook op deze cd. (Jaap Lüdeke)

CD-RECENSIES VERVOLG

SAXKARTEL
Guest Tutu Puoane
Yellow Sounds & Other Colours
W.E.R.F.

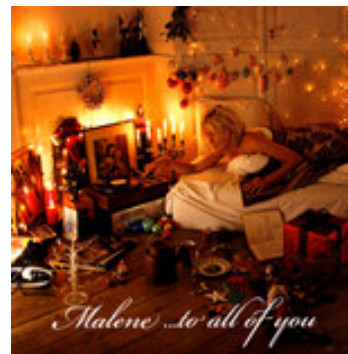
Vier classesaxofonisten, veel schrijf- en leeswerk en een afwezige ritmesectie leiden tot Saxkartel, een kunstig saxofoonkwartet, uit België. 'Yellow Sounds & Other Colours' is de tweede cd van het viertal, waarin de plek van sopraansaxofonist Robin Verheyen (hij studeert in de VS) nu wordt ingenomen door Frank Vaganée. Op altsaxofoon speelt Sara Meyer, op tenor Kurt van Herck en de bariton is van componist/arrangeur Tom van Dyck. Monnikenwerk moet het zijn geweest, dat schrijven voor vier saxofoons, heel veel schrijven zelfs. De ontstane warme klank en het leeswerk nemen deze keer zoveel plaats in dat de solistische bijdragen haast op het tweede plan zijn terechtgekomen. Die notenkeus van Van Dyck in de arrangementen klinkt onalledaags. Vette akkoorden verfraaien het repertoire. De cd begint met Monks 'Little Rootie Tootie', destijds bestemd voor Monks zoon Thelonious Jr. 'Dat Dere' van Bobby Timmons en op tekst van Ricky Lee Jones, is een vrolijke bijdrage van de Zuid-Afrikaanse zangeres Tutu Puoane. De laatste noot van de saxen daarin is wat ik ervaar als een uitgelezen notenkeus. Zulke vondsten vind je overal op deze geslaagde schijf. Oene van Geel schreef twee stukken voor het Kartel en zal dik tevreden zijn met het bereikte resultaat. Vrijdag 21 december speelt de formatie in De Werf, te Brugge. Informatie: www.dewerf.be. (Jaap Lüdeke)

BENJAMIN HERMAN
Campert
Dox/Roach Records

De ondertitel van de cd 'Campert' luidt: "De tijd duurt één mens lang." En dat slaat op de documentaire met in de hoofdrol dichter/schrijver Remco Campert. Benjamin Herman werd gevraagd de muziek ervoor te schrijven en te spelen. Die muziek, ik neem aan in langere versies, staat nu op deze cd. Titels verwijzen naar Mulder en Campert in 'Mu Calling Ca'. Bij de twee bonustracks zit ook 'Lamento', waarin Campert voordraagt. De instrumentale interpretatie daarvan bevat een met ingehouden adem geblazen dramatische en tegelijkertijd ook verdrietige altsolo. En altijd met steun van die aparte binnen een tel herkenbare sound. Het meesterschap van Benjamin Herman en zijn kwartet, met onder anderen pianist Gideon van Gelder, ligt met deze speciale productie nu weer volledig op koers, in vergelijking met de vorige cd. De compositorische vaardigheden van de leider blijven echt de diepte in te kunnen gaan als de omstandigheden dat vragen. Woensdag 19 december spelen ze in het Bimhuis te Amsterdam; daar wordt ook de documentaire vertoond. (Jaap Lüdeke)

SOLVEIG SLETTAHJELL
Domestic Songs
ACT

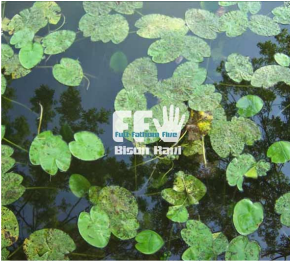
De titel van het vijfde album van de Noorse vocaliste Solveig Slettahjell, 'Domestic songs', verwijst niet alleen naar het feit dat de opnamen bij haar thuis plaatsvonden, maar is ook een typering van de muziek op deze plaat. Intiem en ingetogen. Melancholiek ook. En vooral bescheiden. Met een bijzonder instrumentarium. Naast Slettahjell op piano, horen we onder meer mellofoon, harmonium en eufonium. Instrumenten die een bijna weemoedige sfeer kunnen scheppen. Een beetje als bij de muziek van Tom Waits (van wie het nummer 'Time' op de plaat staat) en Randy Newman. Slettahjells zang klinkt vertrouwd en ongedwongen. Geen vocalen die vooral techniek etaleren, maar een stem die 'gewoon zingt'. Het is haar verdienste dat daardoor zang en spel zo mooi integreren en de nadruk komt te liggen op de muziek. Schitterend is haar compositie 'Snowfall', loom gezongen, met droog klinkende drums, een donkere bas en trompet en eufonium die klinken als een brassband. 'Domestic Songs' is een plaat die indruk maakt door de ogenschijnlijke eenvoud, de prachtige melodieën en wonderlijk mooie arrangementen. Een plaat die het gezongen lied laat klinken als kunst van het vertellen. (Frank Huser)

MALENE MORTENSEN
... To all of you
Stunt Records

Is '... To all of you' een typische kerstplaat? De warmgele gloed van kaarsen en de kerstversieringen op het omslag suggereren dat op z'n minst. De makke met dergelijke uitgaven is een beetje dat ze alleen maar leuk zijn in de donkere dagen voor kerst. Oliebollen eten doe je ook niet in de zomer. Inderdaad is kerst het thema van '...To all of you' en het gekozen repertoire dus kerstliedjes. Nu is daar natuurlijk niets verkeerd aan. Goed gezongen kerstliedjes zijn ook goed gezongen liedjes. Maar iets meer verbeelding in de gekozen titels had geen kwaad gekund. Ook de vertolking, met een overwegend poppy sound, klinkt weinig verrassend. Misschien dat 'Silent Night' er uitspringt, met een vette Hammond. Blijft dat Malene Mortensen een prettige stem heeft. Maar daar is het dan ook wel mee gezegd. '... To all of you' lijkt een plaat die (snel) gemaakt is omdat Kerstmis eraan komt. Het zou me niet verbazen wanneer ik binnenkort deze plaat hoor in de supermarkt terwijl ik m'n karretje voortduw. Met Henrik Gunde op piano en Hammond, Kaspar Vadsholt op bas en Jeppe Gram op drums. (Frank Huser)

CD-RECENSIES VERVOLG

FULL FATHOM FIVE

Bison Ravi

Try Tone (www.trytone.org)

Wie denkt dat de titel van de cd 'Bison Ravi' iets te maken heeft met Coltrane Jr. vergist zich. 'Bison Ravi' was het pseudoniem van de Franse schrijver Boris Vian, en rietblazer Tobias Klein heeft zich met z'n nieuwe groep Full Fathom Five op diens werk gestort. De Duitse Amsterdammer (bekend van Man Bites Dog en Tetzepi) schreef z'n eigen visies op een aantal boeken, maar gebruikt ook teksten van de auteur zelf. In het Engels vertaald, om een bredere internationale markt te dienen, dunkt me. Met zangeres Sylvia de Hartog heeft hij een sterke troef in handen. Zij zingt of zegt de teksten zonder zich nadrukkelijk op de voorgrond te dringen. Dat zijn we van haar gewend, want bij Vaalbleek Vokaal en haar eigen Vote toonde ze zich ook al een teamspeelster. De grillige teksten van Vian hebben Klein aangezet om weerbarstige stukken te componeren waar het woord 'liedjes' niet echt op van toepassing is. De gitaar (van Raphael Vanoli), de basgitaar (van Mark Haanstra) en de drums (van Uli Gene-ger) grijpen als een soort radertjes in elkaar en zorgen voor een ritmiek die uiterst complex is. Maat- en tempowisselingen zijn niet van de lucht, maar toch wordt in het eindresultaat de klare lijn gehandhaafd en vlamt Kleins koele alt er fel over- of doorheen. Voor wie wat referenties wil: avantrockbands als Henry Cow en Univers Zero, of nieuwere nazaten als Dr. Nerve en Blast komen aardig in de buurt. Maar uiteraard is Full Fathom Five vooral zichzelf: een sterk nieuw kwintet op de scherpsnede van geïmproviseerde muziek, rock, moderne kamermuziek en elektronica. (Herman te Loo)

MAURICE HORSTHUIS

Elastic Jargon

Data Records

Altviolist/componist Maurice Horsthuis heeft wel iets van een feniks. Er gaan tijden voorbij dat je niks van hem hoort en ineens staat hij er weer. Na z'n hoogtijdagen met de ICP en het Amsterdam String Trio (waarvan hij ook de voornaamste componist was), kwam hij in de jaren negentig met Amsterdam Drama, een prachtig orkest dat aan z'n eigen te grote bezetting ten onder ging (te duur en dus te weinig speelbeurten). Nu is hij terug met Jargon, een ensemble waarmee hij regelmatig op het kleine Amsterdamse podium De Badcuyp aan repertoire knutselt. Van de elfkoppige groep (tien strijkers en gitarist Wiek Hijmans) is nu een eerste cd uit, en Horsthuis weet ons weer heerlijk te verwennen. 'Elastic Jargon', de naam van de groep (en de cd) slaat, aldus de website (www.jargon.ws), op "de rekbaarheid van de basisbezetting, (...) kijken waar het elastiekje net niet knapt. Multimu- zikale avonturiers uit de modern gecomponeerde en geïm-

proviseerde muziek werken gestaag aan de ontwikkeling van een geheel eigen jargon." En dat jargon is uiteraard wel gebaseerd op Horsthuis' esthetiek en achtergrond. Hij componeerde jarenlang theatermuziek voor Baal, Globe en het Nationale Toneel, en dat is in zijn composities immer terug te horen. Er is altijd wel iets beeldends of verhalends, zonder dat het echt specifiek wordt. De luisteraar mag er vooral zelf z'n eigen beelden bij bedenken. Om zijn prachtige sfeerteke- ningen en melancholieke melodieën neer te kunnen zetten, liet hij zich inspireren door allerlei muzieksoorten. Zo roept de eenzame elektrische gitaar in 'Box Ring' associaties op met de filmmuziek van Ennio Morricone, komt bij 'Teleur' de balletmuziek 'Apollon Musagète' van Igor Strawinsky me even voor de geest, klinken de strijkers in 'Afrikras' zo rit- misch dat het net een slagwerkensemble lijkt, en zegt een titel als 'Tango Morel' natuurlijk genoeg. Het scheutje jazz is niet bijster groot, want Horsthuis' achtergrond ligt daar nu eenmaal niet. Dit is typisch (West-) Europese muziek, maar wel met een dosis improvisatie, die (en dat is ook weer ty- pisch Horsthuis) opgesloten zit in het totaal van de composi- ties. Je weet als luisteraar dus niet welke noten opgeschre- ven en welke ter plekke bedacht zijn. Doet dat ertoe? Horst- huis' eigen antwoord (ooit gegeven in een interview met ondergetekende): "Bij een lekkere warme douche vraag je je toch ook niet af hoeveel warm en koud water er nou precies in zit?" 'Elastic Jargon' is even weldadig als zo'n warme dou- che. Laat het maar lekker over je heen komen, en vraag niet waar het allemaal vandaan komt. (Herman te Loo)

CHARLIE HADEN

The Private Collection

NAIM records

De dubbel-cd 'The Private Collection' bevat twee eerder uit- gebrachte albums. Het label is een dochteronderneming van het audiofiële audiomerk Naim. De cd's werden in een be- perkte oplage uitsluitend in audiowinkels verkocht. Ter gele- genheid van de zeventigste verjaardag van Charlie Haden zijn ze beide heruitgegeven en in elke platenzaak te koop. De eerste is opgenomen tijdens het 'Charlie Haden 50th Birthday Concert' in 1987. De tweede is ook live opgenomen; 4 april 1988 in Missouri, de staat waar Haden in zijn jeugd woonde. Voor de techniek zorgde Ken Christian. Hij neemt op met het 'True Stereo'-principe. Er worden twee micro- foons (AKG) direct op een analoge spoelenrecorder (Nagra) aangesloten. Daarna wordt het opgenomen signaal niet meer bewerkt. Het resultaat is een puur, compromisloos geluid. Het kwartet op beide cd's bestaat naast de bassist uit twee leden van zijn huidige 'Quartet West': Ernie Watts (sax) en Alan Broadbent (piano). Op disc one is Billy Higgins de drummer, op disc two is dat Paul Motian. Het is bijzonder om het verschil tussen deze twee muzikanten op te merken. Ernie Watts bepaalt met zijn saxen een groot deel van de muzikale kleur. Op Charlie Parkers' 'Passport' speelt hij krachtig en in de sfeer van Parker. Charlie Haden is dé man achter 'Quartet West' maar op deze beide cd's is zijn rol meer begeleidend. Natuurlijk geeft hij een aantal bassolo's. Het repertoire komt uit diverse bronnen. 'Silence' en 'Bay City' zijn van de leider, maar ook de standards 'Nardis', 'Lisa' en 'Body & Soul' komen voorbij. Beide opnamen zijn mooie concertregistraties voor wie van evenwichtige kwartetjazz houdt. (Peter J. Korten)

CD-RECENSIES VERVOLG

BILL EVANS TRIO
Live in Paris, 1965
Lonehill Jazz

BILL EVANS TRIO
Live in Stockholm, 1965
Lonehill Jazz

BILL EVANS TRIO
Live in Ottawa 1974
Gambit Records

Drie platen van Bill Evans die vrijwel tegelijk verschijnen. Het is bijna te veel van het goede. Overigens wel van drie verschillende trioformaties. Opnamen als deze, die postuum verschijnen, worden soms door argwaan omgeven. Belangrijkste vraag daarbij is of de betreffende artiesten zouden hebben ingestemd met de uitgaven. En helaas is dat vaak niet duidelijk. Een tweede bezwaar is gelegen in het feit dat dergelijke opnamen herhaald onder andere titels worden uitgebracht, soms aangevuld met opnamen van andere sessies waardoor het allemaal nog onduidelijker wordt. En ten slotte is de kwaliteit van de opname, vooral waar het oudere opnamen betreft, dikwijls een punt van zorg. Wat dan rest is de waarde die ze hebben voor verzamelaars en mogelijk een musicologisch-historisch belang. Het staat vast dat Evans geen weet heeft gehad van de uitgaven van deze opnamen en dus ook zijn instemming of voorbehoud niet kenbaar heeft kunnen maken. 'Live in Paris, 1965', met Chuck Israels op contrabas en Larry Bunker op drums, is ook uitgebracht onder de titels 'How deep is the ocean?' en 'Paris 1965'. Het betreft een radio-opname. Op deze release zijn als bonustracks drie nummers toegevoegd (van een opnamesessie in New York in 1962) waarop Paul Motian drums speelt. Op 'Live in Paris, 1965' speelt Evans langzaam en zacht. Voor zijn biografie Peter Pettinger ('Bill Evans: How my heart sings' - Yale University Press 1998) een blijk van ontspanning. Het is bekend dat Evans zeer te spreken was over het Europese publiek (Parijs was een van zijn favoriete bestemmingen) dat in tegenstelling tot de luidruchtige toehoorders in de Amerikaanse clubs met aandacht het spel volgde. Van 'Live in Stockholm, 1965', (ook bekend als 'Stockholm 1965') met Palle Danielsson op bas en Rune Carlsson op drums, zijn vrijwel geen gegevens bekend behalve dat het een radio-opname betreft. Ook deze plaat kent extra tracks met een andere bezetting (Eddie Gomez op bas en Jack DeJohnette op drums) van opnames in New York uit 1968. 'Live in Ottawa 1974' (ook uitgegeven onder de titel 'The Canadian Concert'), met Eddie Gomez op bas en Marty Morell op drums, is eveneens een radio-opname. Voor verzamelaars en kenners van Evans bevatten de opnamen waarschijnlijk geen nieuws. De geluidskwaliteit is matig te noemen. Muzikaal zijn de opnamen in zoverre interessant dat ze Bill Evans laten horen in verschillende triobezettingen. Luister ernaar als aardige illustratie bij een goede biografie. (Frank Huser)

"De drummer is de leider van de band, ook al staat zijn naam niet vooraan. Hij moet het stuk beter kennen dan wie dan ook, moet in de ritmesectie opgaan, moet goed letten op de solisten, moet het ritme houden en moet de melodie voortstuwen; hij moet eigenlijk alles doen. En de drummer werkt ook van het begin tot het eind; je speelt niet even een of twee chorussen om daarna aan de bar te gaan hangen."
Eric McPherson (JazzThing, april/mei 2007)

A FULA'S CALL
Liingu
LopLop Records

De roep van 'Liingu' nodigt je uit om te dwalen over West-Afrikaanse vlakten. Vrolijke en bedachtzame, soms bijna weemoedige klanken leiden je door de wereld van het volk van de Fulani. Gids is de Senegalese musicus Omar Ka. Hij vertelt de verhalen over vriendschap, het leven in de dorpen, over geluk, eerlijkheid, harmonie en thuiskomst. Nomadische klanken uit een vreemde uitheemse omgeving die, ofschoon ze soms curieus voorkomen, tegelijk vertrouwd klinken. 'Liingu' is een cd van de groep 'A Fula's Call', een nieuw project van de innovatieve fluitist Mark Alban Lotz. Met Lotz, zanger Omar Ka (hij speelt ook gitaar en viool), percussionist Afra Mussawisade (die het album produceerde) en gitarist Raphaël Vanoli, die ook effecten voor zijn rekening neemt. De plaat ademt een intieme sfeer. Gemoedelijk zonder vlak te worden. Wereldmuziek met elementen uit blues (met een Afrikaanse tint) en jazz. Het is vooral de zang van Omar Ka die bepalend is voor die ambiance. Zijn taal is universeel, invoelbaar en herkenbaar. Met name de fluiten van Lotz creëren het jazzy timbre en bieden ons als het ware de handvatten voor het verstaan. 'Liingu' spreekt aan door de eerlijkheid van de muziek en het kosmopolitische karakter. Het uitstekend spel van de musici en de composities doen soms denken aan de muziek van wijlen Joe Zawinul en zijn Syndicate. Een bijzondere plaat die naarmate je er vaker naar luistert meer en meer nieuwe vergezichten biedt. (Frank Huser)

JAZZ
INTERNATIONAL
RDAM

Concerttips van Peter J. Kortzen

The **Houdini's** zullen op vrijdagavond 21 december in de Doelen in Rotterdam de stomme film 'Chasing the General' (1927) begeleiden. Ze zullen improviseren op de beelden die vertoond worden. Na de pauze voegt zangeres **Esther Hart** zich bij de groep. Ze noemt zich expres géén jazz-zangeres, maar zingt gelukkig wel jazz.

Zaterdag 22 december in Lantaren/Venster een optreden van **Timuçin Sahin** en het **Randy Brecker Quartet**. Sahin speelt op een fretloze gitaar met een bubble neck; eigenlijk twee gitaren in één. Maar Breckers' trompet telt óók voor twee.

Flamencogitarist **Eric Vaarzon Morel** speelt samen met gitarist **Jesse van Ruller** en violist **Oene van Geel** op 11 januari in de Doelen. Ze noemen zich 'Flamix! Supertrio'. Misschien draait het die avond wel om die 'mix' in de groepsnaam. Flamenco en jazz...

Het duo **Hein Van de Geyn** en **Paulien van Schaik** speelt al lang samen en ze worden steeds beter. Bas en zang gaan in hun geval prima samen. Hun intieme concert is op 18 januari in de Doelen.

Tot slot **Big Bent Braam**. Deze dertien man sterke formatie vult het podium van Lantaren/Venster op 19 januari. Het programmaboekje noemt hun optreden 'een gedisciplineerde anarchie'. Braam schrijft zijn materiaal specifiek voor de individuele bandleden. Op het lijf geschreven derhalve.

CONCERTVERSLAGEN

BASSIST STEFAN LIEVESTRO LUISTERT JUBILEUM JAZZCAFÉ DIZZY OP

Stefan Lievestro
(Foto: Jan van der Heijden, RotterdamTopics™)

Het dertigjarig jubileum van het Rotterdamse jazzcafé Dizzy werd recentelijk gevierd met drie concerten. Eén ervan was een (besloten) optreden op 25 november van een trio met Stefan Lievestro (bas), Arno Krijger (Hammondorgel) en Joost Patocka (drums). Natuurlijk werd het glas geheven en waren er toespraken. Gerard Meuldijk was 25 jaar eigenaar van de zaak. Hij memoreerde de duizenden concerten en gaf een humoristische karakterschets van de gemiddelde jazz-concertbezoeker. Op de vraag of hij nu 'binnen was', antwoordde hij diplomatiek dat hij vele mooie herinneringen heeft overgehouden aan Dizzy. De roots van Lievestro liggen in dit jazzcafé en hij gaf een ronkend concert. Vlotte, funky ritmes werden door Krijger subliem gepareerd. Hoewel het publiek veel aandacht had voor de bar was er toch weer het echte jazzclubgevoel.

(Peter J. Korten)

VINCENT HERRING & EARTH JAZZ AGENTS

Bezetting: altsax: Vincent Herring (as), Richard Goods (b), Anthony Wonsey (p), Joris Dudli (dr).

Datum en plaats: 25 november 2007, Hothouse Redbad in Leeuwarden.

Het gebeurt niet zo heel vaak dat er Amerikanen bij Hothouse Redbad te gast zijn. Zondag 25 november was het weer eens zover. Het werd een verwarrend concert. Er was aangekondigd dat de leider van de groep, altsaxofonist Vincent Herring, in de traditie van Cannonball Adderley zou spelen, maar de stijl van spelen had van alles wat in zich. Meestal speelde de groep jazz die stevig in de blues geworteld was. Niet zelden hing men tegen de modernen uit de jaren zestig aan, zoals die op de Blue Note-lp's/cd's uit die tijd te horen is.

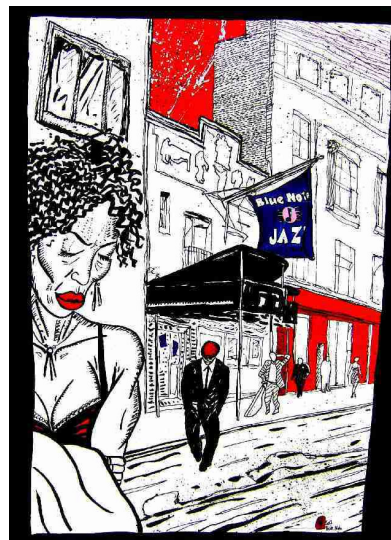
Anthony Wonsey, de pianist, heeft techniek gesnoept van Oscar Peterson: veel loopjes en motiefjes kwamen bij hem vandaan, alhoewel Wonsey niet de waterval van noten over ons heen stortte die we van deze pianoreus gewend zijn. Hij speelde eigenlijk stapsgewijs, met veel blokakkoorden. Op het moment dat hij gelegenheid kreeg om in zijn eentje een stuk te spelen, had ik iets redelijk moderns verwacht waarin hij zou laten horen wat hij allemaal in huis had. Maar hij nam de Gershwin-klassieker 'Someone to watch over me' onder handen. Een prachtige song, daar niet van, maar niet een stuk om eens leuk mee te stoeien. Hij speelde het in verschillende stijlen, ritmes en tempi. Mooi, maar als je daarvoor met de groep net een compositie van collega Mulgrew Miller hebt gespeeld, ga je met Gershwin wel erg ver terug in de tijd.

De bassist Richard Goods, was van onder tot boven macho. Hij begon aan de contrabas, maar pas op het moment dat hij zijn elektrische basgitaar omgordde, was hij helemaal in zijn element: eigentijds, modern, trendy. Hij was niet vies van een beetje geluid en wat effecten. En dat mocht het publiek weten ook.

De slagwerker, de Zwitser Joris Dudli, had ook zijn verwarrende momenten: soms kreeg je het idee dat de coördinatie in de ritmesectie even zoek was. Over het algemeen was hij echter veelzijdig en sterk bezig. Zijn spel in de Lennon/McCartney-song 'Norwegian wood' was schitterend. Dudli speelde alsof hij Elvin Jones zelf was. Dan kan je wat!

Zo was er van alles te ontdekken tijdens het concert. Jammer dat de eenheid zoek raakte. Ik denk dat de leider zijn mensen te veel ruimte gaf en dat zij daardoor te veel hun eigen voorkeur lieten prevaleren. Als Herring de teugels iets aantrekt komt het wel goed. De stevige aanpak van de muziek biedt in potentie een uitstekende basis om een concert met een mooie spanningsboog te geven. (Hessel Fluitman)

SUNDANCE JAZZ Part II : SPECIAL NEW YORK

De Blue Note Jazz Club (Yves Budin)

De Waalse kunstenaar **Yves Budin** exposeert van 18 tot en met 22 december nieuw werk in het Brusselse Théâtre Marni. Rode draad van de expositie is (de jazz in) New York. De tentoonstelling is onderdeel van de Marni Jazz Rendez-Vous. (www.sundancejazz.be)

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

BRAHEM/SURMAN/HOLLAND

Bezetting: Anouar Brahem (oud), John Surman (ss, bkl) en Dave Holland (b).

Datum en plaats: 9 december, Muziekgebouw aan 't IJ, Amsterdam

DON'T EXPLAIN

Ruim over de helft van het concert van de heren Brahem, Surman en Holland staat er iemand in de zaal op, en vraagt: "I'm enjoying the music, but is there nothing to explain?" "No, not really," antwoordt John Surman droogkloterig. En zo is het natuurlijk ook. De synthese van Arabische en West-Europese improvisatietradities die het drietal ons voorschotelt, behoeft geen tekst en uitleg. De gedragen melodieën, de subtiele ritmiek, de melancholieke sfeer en de ingehouden uitbundigheid spreken volkomen voor zich. Gewoon over je heen laten komen, dat is wat Surman bedoelt.

Het drietal vond elkaar tien jaar geleden voor de cd 'Thimar', voor het ECM-label, waar de Tunesische bespeler van de oud (de Arabische luit) al enige jaren onder dak was. De plaat was een mooi voorbeeld van de typische ECM-esthetiek: melodieus, organisch, invloeden uit volksmuziek vanuit de hele wereld, perfect in de uitvoering. De twee Britten deden waar ze ook al jaren goed in zijn: hun eigen ding doen met de oren goed open voor wat de medemuzikanten aanbieden. Ook bij het eenmalige optreden in Amsterdam was dat luistergedrag een opvallend ingrediënt. De drie musici lieten elkaar veel de ruimte om hun muzikale hersenspinsels te ontvouwen. Tezamen zorgden ze voor een wonderschone klank, waarbij vooral de basklarinet van Surman bijzonder kleurde met de donkere tinten van bas en oud. Op sopraansaxofoon kon hij goed de Arabische melodiekronkelingen vertolken die Brahem voor hem had bedacht. En in het hoge register van de basklarinet kan hij jubelen, met zijn volstrekt eigen, magistrale toon. Die eigenheid gold natuurlijk ook voor Holland en Brahem, beiden behorend tot de absolute top op hun instrument. Het stelt ze in staat om het publiek anderhalf uur achter elkaar (er zat geen pauze in het concert) in opperste concentratie en stilte te laten genieten van muziek die rijpheid en diepgang kent, ook al knettert de passie er niet meteen hoorbaar vanaf. Geen van drieën zijn het dan ook publieksbehagers of showspelers. Integendeel. Het ovationele applaus dat hen ten deel viel, was dan ook terecht en de toegift werd ruimhartig toebedeeld. "As long as we don't have to explain anything," aldus Surman. (Herman te Loo)

JAZZRADIO OP INTERNET

WWW.ABC.NET.AU/DIG/JAZZ

BELMONDO EN LATEEF SEXTET

Bezetting: Yusef Lateef (fl, ts), Stéphane Belmondo (tp), Dré Pallemmaerts (dr) Sylvain Romano (b), Lionel Belmondo (fl, sax) en Laurent Fickelson (p).

Datum en plaats: 1 december 2007, Lantaren/Venster, Rotterdam.

Het meest opvallende kenmerk van dit concert was de leeftijd van Yusef Lateef. De muzikant, componist en filosoof is maar liefst 87! Zelden was hij in Nederland te zien, maar op initiatief van de Franse broers Belmondo gebeurde het dan toch nog. Lateef opende het concert op diverse fluiten. Maar toen hij eindelijk zijn tenor ter hand nam ging er een golf van kippenvol door het publiek. Zijn frasering is door zijn leeftijd wat korter, maar wat een prachtig spel liet hij horen.

Yusef Lateef in Rotterdam (Foto: Thomas Huisman)

De Belmondo-broers moedigden hem luidkeels aan. Stéphane Belmondo (trompet) speelde hard en fel, en deed denken aan de onfortuinlijke Jarmo Hoogendijk. Drummer Dré Pallemmaerts was na veteraan Lateef de opvallendste verschijning. Zijn energieke spel gaat richting Jeff 'Tain' Watts. Samen met bassist Sylvain Romano vormde hij een ijzersterke ritmetandem.

Aan het eind van het concert las Lateef een essay voor dat hij zelf schreef: 'A Syllogism'. Het begon met: "Flowers, beautiful flowers, children, humanity, lovely, love, life, embrace all – please! Don't let evil subdue us." Het ging uitgebreid in op innerlijke schoonheid, verdraagzaamheid en liefde. De filosoof werd er zelf door ontroerd. En het publiek ook. Het concert was een kunstuiting met een natuurlijke schoonheid en spontaniteit. Het publiek verliet sprakeloos en vol waardering de zaal.

(Peter J. Korten)

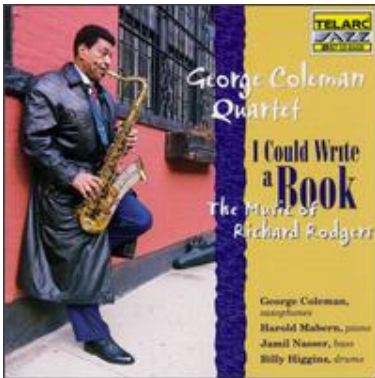
NEW YORK CALLING

Door Paul Blair

THE CHILLING GEORGE COLEMAN

When a genuine jazz heavy-weight decides to retire, faithful listeners tend to take notice. Saxist George Coleman, now 72, made that sort of decision about five years ago. Happily, though, he's still a vital force on the scene and quite ready for an extended quartet engagement at Birdland on December 26-29.

"I'll have Harold Mabern playing piano, John Webber on bass and Joe Farnsworth on drums. They're solid guys I can count on. We've worked together at Smoke and elsewhere. And yes, I really am retired, at least by my definition. Just chilling, mostly at home. Someone recently asked me to fly to South Africa to play, but that's a really punishing trip by plane so I turned them down. Even Europe is too far for me these days. One exception I made not long ago was to show up in California for a tribute to Horace Silver, who's not doing so well now. It was my chance to rendezvous with guys who'd also worked with Horace back in the day: Randy Brecker, Charles Tolliver, Bennie Maupin and others of that caliber. That was fun and Horace really deserves that kind of recognition. I remember playing with him years ago at the old Blue Coronet in Bed-Stuy. You know, once it was possible to go into clubs around the country and do entire weeks at a time. No more, though, and I really feel for the younger guys who must scuffle to find work, then deal with travel, baggage, security and so on."

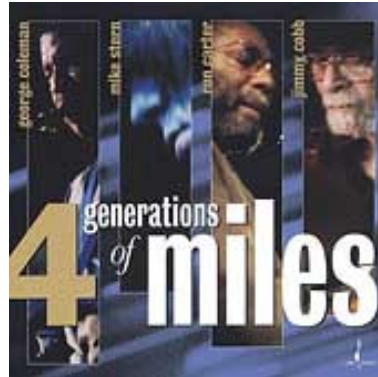

George Coleman: 'I could Write a Book' (1998)

George Coleman's a man who's built a most impressive resume over the decades: writing arrangement at eighteen for Ray Charles, membership in B.B. King's touring band and then with a Max Roach group that included, at various times, Kenny Dorham and Booker Little; gigs with Gene Ammons, Johnny Griffin, Ira Sullivan, Walter Perkins and John Gilmore after relocating to Chicago in 1956; a lengthy stint alongside Freddie Hubbard with a well-remembered Slide Hampton octet; and subsequent musical associations with Mingus, Lionel Hampton, Chet Baker, Elvin Jones, Cedar Walton, Charles McPherson, Betty Carter, Lee Morgan, Shirley Scott, Ahmad Jamal, Wild Bill Davis and (most famously) Miles Davis, post-Coltrane and pre-Wayne Shorter. Coleman says that he left Miles' employ at a time when the trumpeter was in such poor health that he often didn't show up for performances and left his saxophonist in charge. "Sometimes people

who came into clubs to see this famous hornman saw me leading the group and assumed I was Miles! Eventually, the strain got to be too much and I just backed away."

Incidentally, Coleman has also made appearances in films starring Dick Gregory, Mick Jagger, Anthony Hopkins, Denzil Washington and Whitney Houston; taken part in photo shoots involving (among other) Madonna; been seen on both 'The Guiding Light' and 'Captain Kangaroo'; done fashion modeling for Ebony; and taught students at NYU, Mannes, Long Island University and the New School.

George Coleman: 'Four Generations of Miles' (2002)

And speaking of education, you have to wonder what was so special about the music program at one Memphis secondary school - Manassas High - in the early 50s that helped produce such a flock of outstanding young musicians. In addition to Coleman, its grads included Little, Mabern, Charles Lloyd and Hank Crawford and Frank Strozier. Coleman says that he actually taught himself to play alto saxophone, inspired by the Charlie Parker records he'd heard, and didn't make the switch to tenor until summoned by B.B. in 1955. Tenor's now his horn of choice, though he also played both alto and soprano on at least one recent recording. He's also guested on albums issued under the leadership of Hilton Ruiz, Richie Beirach and Tete Montoliu.

So what high-powered Coleman is readily available on disc these days? There's 'Four Generations of Miles' (Chesky), also featuring Jimmy Cobb, Ron Carter and Mike Stern, re-released in 2002 to general acclaim; the oddly titled 'Authorized Bootleg' (Concord), on which he guests with organist Joey DeFrancesco's trio; an octet recording called 'Danger, High Voltage!' (Two & Four Recordings); and Telarc's 1998 'I Could Write a Book', full of splendid improvisation on Richard Rodgers tunes. Any self-respecting jazz collection would also have to include Herbie Hancock's landmark 'Maiden Voyage', one of the 60s' very best recordings; and the four Miles Davis outings on which Coleman is heard to great effect: 'Seven Steps to Heaven', 'My Funny Valentine', 'Four & More' and 'Miles Davis in Europe'. On each, he exhibits a tenor saxophone sound that is, by turn, muscular and lyrical. His admirers expect nothing less from him.

Paul Blair is editor of the New York jazz monthly called *Hot House* and also a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn. For details, visit www.SwingStreets.com.

Heeft u jazznieuws? Bijna 2.600 JAZZFLITS-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons e-mailadres: redactie@jazzflits.nl.

ACHTERGROND

GEZOCHT: HELDENTENOREN

"Als Sonny Rollins er niet meer is, waar moet je dan heen voor een echte 'heavy' tenor?" Die vraag stelt jazzjournalist Koen Schouten in een beschouwing in de Volkskrant van 22 november: "Het is een vraag die leidt tot een onheilspellende stilte."

Oude nog levende helden, zoals Johnny Griffin, Archie Shepp, Von Freeman en Benny Golson, kunnen het gat niet vullen, vindt Schouten: "Wat we nodig hebben zijn jonge helden." Tenorsaxofonisten zijn er genoeg, maar ze lijken 'zo verschrikkelijk veel' op elkaar. En dat geldt volgens de journalist zelfs voor de meest prominente Amerikanen. De jaren veertig en vijftig, waarin de tenor als relatief nieuw instrument een 'brutale' rol vervulde, lijken steeds verder weg. Jonge Neder-

landse jazzmuzikanten die er de laatste tijd uitspringen, spelen altsaxofoon, drums, bas, piano of trompet, maar geen tenorsaxofoon. Schouten ziet nauwelijks nieuwe aanwas om blazers als Willem Breuker, Hans Dulfer, Ferdinand Povel, Bertus Borgers en Sean Bergin te gaan opvolgen.

Hoe anders ging het er volgens Schouten een halve eeuw geleden aan toe: "Wat klonken al die tenorsaxofonisten toen verschillend. En wat een eigenzinnigheid spreidden ze ten toon in hun notenkeuze." Als voorbeelden noemt hij Coleman Hawkins, Lester Young, Ben Webster en Stan Getz. Eigenheid was indertijd noodzakelijk om te overleven: "Als je net zo speelde als iemand anders, huurden ze die ander wel in." Nu is dat volgens Schouten precies andersom. Door niet op te vallen krijg je werk. Conservatoria leiden op voor begeleidingsorkesten en daarvoor is een algemeen saxofoongeluid het meest geschikt. Het tenorspel is ook steeds sneller, strakker en geavanceerder geworden. Bij een tenor gaat daardoor de nuance van de toon verloren, stelt Schouten: "Moderne mondstukken maken het mogelijk zuivere grote sprongen te maken. Maar ze leveren ook een vlakker geluid op." Door de nadruk op techniek zie je vooral technische spelers als Coltrane, Brecker en Potter door jongeren geïmiteerd worden. Sonny Rollins wordt volgens Schouten zelden geïmiteerd: "Bij hem zijn klankkleur, intonatie en timing te belangrijk en te persoonlijk."

Koen Schouten verwacht dat de huidige trend van gelijkmatigheid binnenkort gaat omkeren: "Er zijn nu zoveel tenoristen die op elkaar lijken dat het straks weer gaat lonen om je kop boven het maaiveld uit te steken." Ter illustratie van hoe het hoort, krijgt de lezer van Schouten nog een lijstje met vijf 'meesterlijke tenorplaten': 'Night Hawk' van Coleman Hawkins & Eddie 'Lockjaw' Davis, 'Dippin'' van Hank Mobley, 'Chapter Three - Viva Emiliano Zapata' van Gato Barbieri, 'Bossanova Soul Samba' van Ike Quebec en 'Zoot Sims and the Gershwin Brothers'. (Hans van Eeden)

Maandelijks wordt onze website gemiddeld 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

(VERVOLG JAZZ OP PAPIER VAN PAGINA 6)

JEROEN DE VALK: CHET BAKER

Hij is streng door maar drie titels tot de laatste categorie toe te laten: 'The Best of Chet Baker Sings' (1953-56, Pacific), 'Quartet' (met Russ Freeman, 1956, Pacific) en 'Chet Baker in Tokyo' (1987, Evidence). Om het palet van Bakers talent recht te doen zou daar volgens mij 'Chet is Back' (1962, Italiaanse RCA) aan moeten worden toegevoegd. (Simon Korteweg)

Jeroen de Valk. Chet Baker: Herinneringen aan een lyrisch trompettist. - Amsterdam: Van Gennep, 2007. - 294 pag. - ISBN 978 90 5515 878 2. Prijs 19,90 euro.

Zij het met enige vertraging, maar het nieuwe nummer (65) van het Jazzbulletin, een uitgave van het Nederlands Jazz Archief, is vorige maand verschenen. Fred van Doorn schrijft daarin over Sonny Rollins in Nederland in de periode 1959 - 1973; Ira Kuntz interviewt pianist Robert Rook en Ben Zwanink belicht het destijds voornamen Mengelberg/Noordijk Kwartet op het Newport Jazz Festival van 1966. Organisator George Wein wilde het kwartet nog vaker laten optreden maar Piet Noordijk wilde wel geld zien. Het feest ging daarom niet door. Piet had later spijt van zijn overigens terechte halsstarrigheid.

Verder onder meer in het Jazzbulletin een 'In memoriam Cees Slinger', op tekst van Jeroen de Valk. Cees hoorde ik voor het eerst spelen op mijn twaalfde. Hij deed dat rond 1947 af en toe bij mijn wat oudere Alkmaarse buurjongen. Het zal voor de geschiedschrijving van minder belang zijn, maar het was drummer Jaap van Zoelen.

Het adres om u te abonneren op dit informatieve bulletin is www.jazzarchieff.nl.

(JL)

Koen Schouten

"Het was geen jaar van vette bandjes die lekker knallen. Brutale jonge honden, powerjazz, ontwrichtende improbeuters: het was op cd even niet aanwezig. (...) Maar dat betekent niet dat het geen goed jazzjaar was. Het was juist een heel mooi jaar, zeker voor de liefhebber van ingetogen en subtiele muziek. En de Europese jazz is niet te stuiten." Koen Schouten, jazzmedewerker van De Volkskrant, kijkt in de krant van 29 november terug op 2007. Volgens Schouten zijn de drie beste platen van dit jaar:

- 1. Jarrett, Peacock en DeJohnette**
Live at Montreux (ECM)
- 2. Louis Sclavis**
L'Imparfait de Langues (ECM)
- 3. Henri Texier Strada Sextet**
Water Alert (Label Blue)

NOMINATIES GRAMMY AWARDS 2007

BEST CONTEMPORARY JAZZ ALBUM

Party Hats

Will Bernard

[Palmetto Records]

Downright Upright

Brian Bromberg

[Artistry Music]

Re-imagination

Eldar

[Masterworks Jazz]

River: The Joni Letters

Herbie Hancock

[Verve]

He Had A Hat

Jeff Lorber

[Blue Note]

BEST JAZZ VOCAL ALBUM

Avant Gershwin

Patti Austin

[Rendezvous Entertainment]

Red Earth - A Malian Journey

Dee Dee Bridgewater

[DDB/Emarcy]

Music Maestro Please

Freddy Cole

[HighNote Records]

Nightmoves

Kurt Elling

[Concord Jazz]

On The Other Side

Tierney Sutton (Band)

[Telarc Jazz]

BEST JAZZ INSTRUMENTAL SOLO

Levees

Terence Blanchard, soloist

Track from: A Tale Of God's Will (A Requiem For Katrina)

[Blue Note]

Anagram

Michael Brecker, soloist

Track from: Pilgrimage

[Heads Up International]

Both Sides Now

Herbie Hancock, soloist

Track from: River: The Joni Letters

[Verve]

Lullaby

Hank Jones, soloist

Track from: Kids: Live At Dizzy's Club Coca-Cola (Joe Lovano and Hank Jones)

[Blue Note]

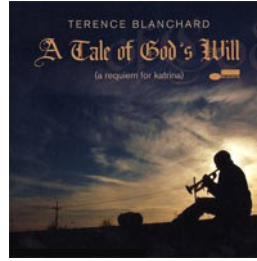
1000 Kilometers

Paul McCandless, soloist

Track from: 1000 Kilometers (Oregon)

[CamJazz]

BEST LARGE JAZZ ENSEMBLE ALBUM

A Tale Of God's Will (A Requiem For Katrina)

Terence Blanchard

[Blue Note]

Eternal Licks & Grooves

The Bob Florence Limited Edition

[MAMA Records]

Hommage

The Bill Holman Band

[Jazzed Media]

Sky Blue

Maria Schneider Orchestra

[ArtistShare]

With Love

Charles Tolliver Big Band

[Blue Note]

BEST JAZZ INSTRUMENTAL ALBUM

Pilgrimage

Michael Brecker

[Heads Up International]

Live At The Village Vanguard

The Bill Charlap Trio

[Blue Note]

Kids: Live At Dizzy's Club Coca-Cola

Joe Lovano And Hank Jones

[Blue Note]

Line By Line

John Patitucci

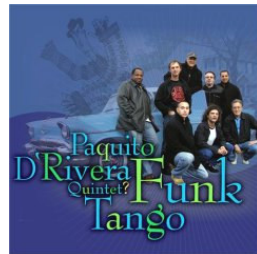
[Concord Jazz]

Back East

Joshua Redman

[Nonesuch Records]

BEST LATIN JAZZ ALBUM

Funk Tango

Paquito D'Rivera Quintet?

[Paquito Records]

The Magician

Sammy Figueroa And His Latin Jazz Explosion

[Savant Records]

Borrowed Time

Steve Khan

[Tone Center Records]

Refugee

Hector Martignon [Zoho]

Big Band Urban Folktales

Bobby Sanabria Big Band

[Jazzheads]